

Mand skal indespærres eller ikke, skal netop afgøres ved de almindelige Domstole og kan ikke afgøres paa en ekstraordinær Maade. Derfor mener jeg, at Forslaget har været nødvendigt for at kunne give Ministeren en Beføjelse, som han ellers ikke havde. Men jeg mener ikke, at det var nødvendigt at give den i den Udstrækning, som Ministeren har givet den i Forslaget, men at man af den Grund havde maattet kunne nøjes med vort Forslag, ikke fordi jeg mener, at han dermed maaske kunde opnaa at indespærre vedkommende, hvis han ønskede det, men fordi vi derigennem giver Ministeren denne Magt i den Udstrækning, som vi mener Ministeren maa have den, en Magt, lige saa vidtrækkende, som den højtærede Minister faktisk vil faa den ved sit eget Forslag, selv om han ikke opnaar, hvad han tilsigter ved sit Forslag — hvad jeg ikke mener, han vil opnaa.

Dette var Spørgsmaalet om Kompetenceoverskridelsen. Jeg mener altsaa, at der foreligger en saadan, og at vi her i Rigsdagen, naar vi nu giver denne Lovhjemmel, giver den saaledes, at et Tilfælde som det, der her har foreligget, maaske kan gøres lovligt. Jeg tror ikke, det vil ske, men det bliver noget, som Domstolene skal afgøre.

Spørgsmaalet er saa: Har der fundet andre Kompetenceoverskridelser Sted, som gør det nødvendigt at faa et Lovforslag af dette eller et andet Indhold? Her mener jeg, at der har fundet Kompetenceoverskridelser Sted paa en Maade, som man ikke kan billige fra Rigsdagens Side, og som Rigsdagen derfor ved Vedtagelsen af et Lovforslag maa holde sig udenfor; til det, som vi tydeligt og klart kender vedrørende den Sag, der foreligger, maa Rigsdagen tage Standpunkt, men de andre Kompetenceoverskridelser maa Rigsdagen være udenfor og ikke billige.

Jeg mener, den højtærede Minister har overskredet sin Kompetence overfor vedkommende — jeg ser bort fra Realiteten, om Manden skulde indespærres eller ikke, men jeg ser paa den Fremgangsmaade, Ministeren har fulgt. Ser vi nemlig paa denne Fremgangsmaade — og her fremkommer netop Spørgsmaalet, om Lovforslaget er nødvendigt for at legalisere den —, saa sagde jeg før, at mit Indtryk var, at vi havde at gøre med en Person, som ikke reagerer heftigt, for hvis han gjorde det, kunde jeg ikke tænke mig, at han kunde blive ved at sidde derude. Det er det, jeg nu vil prøve at undersøge. Manden skulde løslades den 27. Ok-

tober, og der afgaar da Skrivelse fra Justitsministeriet den 25. Oktober, hvorved det bestemtes, „at der skal træffes Sikkerhedsforanstaltninger overfor den paagældende, som maa anses for farlig for den offentlige Sikkerhed, saaledes at han indtil videre vil være at anbringe paa Vestre Fængsels Sygeafdeling“. Vi ser af Retslægeraadets Erklæring, hvad det betyder, idet det mener, at hvis han ikke kunde være paa Arbejdsanstalten, skulde han over til Sikringsanstalten ved Nykøbing.

Nu er Spørgsmaalet: Reagerede denne Mand overfor det Skridt, her var foretaget? Det gjorde han og efter min Mening endogsaa meget kraftigt. Han skriver den 30. Oktober — han er altsaa hurtig med Hensyn til Ekspeditionen —: „I Anledning af, at jeg efter Udtaaelsen af den mig idømte Straf af 3 Aars Forbedringshusarbejde, har faaet Meddelelse om, at jeg ikke vil blive sat paa fri Fod, men blive holdt tilbage indtil videre paa Vestre Fængsel, indtil jeg som formentlig farlig for den offentlige Sikkerhed kan blive interneret, tillader jeg mig herved paa det bestemtteste at protestere mod det Overgreb, der herved gøres paa min personlige Frihed. Jeg formener, at det er ulovmedholdeligt, naar Justitsministeriet lader mig blive en saadan Behandling til Del, og jeg agter, *saafremt jeg ikke omgaaende løslades*, at indbringe Spørgsmaalet om Beslutningens Lovlighed for Domstolene. Saafremt Justitsministeriet herefter fastholder Beslutningen, skal jeg anmode om, at der *omgaaende* tilstilles mig en Redegørelse for Sagen med Paavisning af Beslutningens Lovlighed, for at jeg paa Grundlag heraf kan tage de fornødne Skridt til at faa en retslig Afgørelse af Sagen.“

Man vil altsaa se, at denne Mand reagerede, og reagerede kraftigt. Han reagerer rimeligvis ud fra den Anskuelse, som ligger alle Samfundskørgere i Blodet, nemlig at en Indespærring kun kan foretages paa et absolut sikkert Grundlag og kun af Domstolene, bortset fra, naar en Mand er sindsyg. Vor Lovgivning omgærder jo den personlige Frihed med et Værn, og med et kraftigt Værn. Ingen kan anholdes af Øvrigheden, uden at vedkommende inden et vist Tidspunkt, der er bestemt i Timer, skal stilles for en Dommer, og det skal ske, ligegyldigt, hvilken Forbrydelse vedkommende har gjort sig skyldig i. Det gælder de store Forbrydelser; men det gælder ogsaa de smaa, som kun vil medføre en ringe Straf: Det første, der skal ske, er, at vedkommende skal have en Defensor, og at han skal stilles